

Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών 34/2011

Πηγή: http://www.dsanet.gr/Epikairothta/Nomologia/mprath34_2011.htm

Απόλυση για αντισυμβατική συμπεριφορά - Επισκέψεις σε ιστοσελίδες κοινωνικής δικτύωσης (facebook) κατά την ώρα της εργασίας.

Κρίθηκε νόμιμη η καταγγελία σύμβασης εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου εργαζομένης σε αεροπορική εταιρία, λόγω πλημμελούς εκπλήρωσης των συμβατικών της υποχρεώσεων, η οποία συνίστατο στην κατ' επανάληψη καθυστέρηση προσέλευσης στην εργασία, στην χρήση των τηλεφωνικών γραμμών της εταιρίας για προσωπικές κλήσεις της εις βάρος της εταιρίας και της εξυπηρέτησης των πελατών της, καθώς και στην καθημερινή επίσκεψη ιστοσελίδων κοινωνικής δικτύωσης όπως το facebook, δηλ. ιστοσελίδων με περιεχόμενο άσχετο με την εργασία της, παρά τη ρητή απαγόρευση εκ μέρους της εργοδότηδας εταιρίας. Απόρριψη της αγωγής της εργαζομένης με την οποία ισχυριζέτο ότι η επίδικη καταγγελία ήταν άκυρη ως καταχρηστική και ζητούσε την αναγνώριση της εν λόγω ακυρότητας, την καταδίκη της εναγομένης να αποδέχεται τις υπηρεσίες της και να της καταβάλει τις οφειλόμενες αποδοχές, αποδοχές υπερημερίας καθώς και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης.

Συγκροτήθηκε από τη Δικαστή Ελένη Στεργίου, Πρωτοδίκη, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διευθύνσεως του Πρωτοδικείου Αθηνών και τη Γραμματέα Αμαλία Σαμπράκου.

Συνεδρίασε δημόσια, στο ακροατήριό του, στις 1 Νοεμβρίου 2010 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Της ενάγουσας: Α. Τ. του Γ., κατοίκου Αθηνών, η οποία παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου δικηγόρου, Παναγιώτη Μουτζουρώνη.

Της εναγομένης: Εταιρείας με την επωνυμία "SINGAPORE AIRLINES LTD", που εδρεύει στην Καλλιθέα Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο, Γεωργία Ιατρού - Νικητιάδη.

Η ενάγουσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 14-9-2009 αγωγή της που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου με γενικό αριθμό κατάθεσης 162638/2009 και αριθμό κατάθεσης δικογράφου 4591/2009, η οποία προσδιορίστηκε για την παραπάνω δικάσιμο και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά την συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, αφού ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους, ζήτησαν να γίνουν δεκτό όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τις διατάξεις των άρθρων 669 του ΑΚ, 1 και 5 παρ. 1 του ν. 2112/1920, σε συνδυασμό προς τις διατάξεις των άρθρων 5 και 7 του ν. 3198/1955 προκύπτει ότι η καταγγελία της συμβάσεως, εξαρτημένης εργασίας αορίστου

χρόνου έχει το χαρακτήρα μονομερούς αναιτιώδους δικαιοπραξίας και χωρεί ελευθέρως, εκτός αν περιοριστεί με συμφωνία των μερών ή με διάταξη νόμου. Η άσκηση, όμως, του σχετικού δικαιώματος δεν είναι απεριόριστη και ανέλεγκτη, αλλά υπόκειται στους περιορισμούς που προβλέπονται από τη διάταξη του άρθρου 281 του ΑΚ, της οποίας η παράβαση επάγεται απόλυτη ακυρότητα της καταγγελίας της εργασιακής συμβάσεως, που θεωρείται σαν να μην έγινε, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 174 και 180 του ΑΚ (ΑΠ 283/2009, ΑΠ 1747/2008, ΑΠ 414/2008 δημοσιευμένες σε ΤΝΠ Νόμος). Τέτοια περίπτωση κατάχρησης δικαιώματος συντρέχει, εκτός των άλλων και όταν η καταγγελία έγινε από τον εργοδότη από λόγους εκδίκησης ή εχθρότητας συνέπεια προηγούμενης συμπεριφοράς του μισθωτού μη αρεστής στον εργοδότη, όπως είναι η διεκδίκηση από το μισθωτό των δικαιωμάτων του από την εργασιακή σχέση (ΑΠ 869/2009 δημοσιευμένη σε ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 414/2008 /ΕΕ 2009, 630, ΑΠ 1140/2006 ΔΕΕ 2007, 371, ΑΠ 115/2006 ΕλλΔνη 2007, 160, ΑΠ 1117/2005 ΔΕΕ 2006, 429). Ο ενάγων δε μισθωτός, που απολύθηκε, ισχυριζόμενος ότι η απόλυσή του είναι άκυρη ως καταχρηστική, οφείλει, ζητώντας την αναγνώριση της ακυρότητας με την αγωγή (ή προτείνοντας αυτή κατ' αντένσταση, βλ. ΑΠ 216/2002 ΕλλΔνη 44,120, ΕφΑθ 5913/2002 ΔΙ ΙΕ 2004, 324), να επικαλεσθεί και να αποδείξει (ΑΠ 1689/2006 ΕΕργΔ 2007, 1031, ΑΠ 704/2006 ΔΕΕ 2007, 1102, ΑΠ 1763/1999 ΔΕΝ 56,1445), τα πραγματικά περιστατικά (τους λόγους εκδίκησης κ.λ.π.) που τη θεμελιώνουν (ΑΠ 1689/2006, ΑΠ 704/2006 ο.π., ΑΠ 677/2004 ΔΕΝ 60,1597, ΕφΛαμ 8/2010 δημοσιευμένη σε ΤΝΠ Νόμος), αλλιώς ο ισχυρισμός του απορρίπτεται κατ' ουσία, χωρίς να χρειάζεται να ερευνηθούν τα πραγματικά αίτια ή κίνητρα της απόλυσης, ως εκ του αναιτιώδους, κατά τα παραπάνω, της καταγγελίας (βλ. ΑΠ 704/2006, ΑΠ 1689/2006 ο.π., ΑΠ 1901/2005 ΕλλΔνη 2006, 1036, ΕφΛαμ ο.α.). Ο εναγόμενος εργοδότης αρνούμενος αιτιολογημένα (ΕφΑθ 5993/2002 ο.π.) τον ισχυρισμό του μισθωτού για την ακυρότητα της καταγγελίας ως καταχρηστικής μπορεί να επικαλεσθεί ως αιτία της καταγγελίας συγκεκριμένους σοβαρούς λόγους που τον οδήγησαν στη μονομερή λύση της σύμβασης, οι οποίοι (λόγοι), αν αποδειχθούν αληθινοί, δικαιολογούν την καταγγελία και δεν την καθιστούν καταχρηστική και άκυρη. Τέτοιοι λόγοι που δικαιολογούν την καταγγελία είναι και εκείνοι που έχουν ως κίνητρο το καλώς νοούμενο συμφέρον του εργοδότη (ΑΠ 1115/2007 ΛΕΝ 2007, 1554, ΑΠ 913/2006 ΛΕΝ 2006, 1654, ΑΠ 953/2005 ΕΕργΔ 2006, 100), όπως, εκτός των άλλων συμβαίνει όταν η καταγγελία έχει ως πραγματικό κίνητρο την πλημμελή άσκηση των συμβατικών καθηκόντων ή τη μη προσκήκουσα εκπλήρωση των υποχρεώσεων του μισθωτού (ΟΛΑΠ 707/1985 ΔΕΝ 42, 22, ΑΠ 869/2009 ο.α., ΑΠ 1679/2007 ΔΕΝ 2007, 1565) ή όταν έγινε (η καταγγελία) για συμπεριφορά του μισθωτού που δημιουργεί προβλήματα στην ομαλή και αποδοτική άσκηση της εργασίας και στις ανάγκες της επιχείρησης (ΑΠ 1115/2007 ΔΕΝ 2007, 1554) και κλονίζουν την εμπιστοσύνη προς το πρόσωπο του (ΑΠ 1437/20 06 ΔΕΕ 2007, 1108). Ακόμη προφανής υπέρβαση των ορίων της ΑΚ 281 υπάρχει και εάν ο εργοδότης καταφεύγει στην καταγγελία μολονότι είναι δυνατή η αντιμετώπιση της αποδοκμαστέας συμπεριφοράς του μισθωτού με άλλα ηπιότερα μέσα οπότε η προσφυγή στο επαχθέστερο για το μισθωτό μέτρο, δηλαδή η απόλυση, δεν είναι θεμιτή, σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας που εκφράζει μια γενική αρχή του εργατικού δικαίου - εκείνη της *ultima ratio* - βασιζόμενη και στην αρχή της καλής πίστης του άρθρου ΑΚ 288, κατά την οποία η καταγγελία ασκείται νόμιμα όταν χρησιμοποιείται ως έσχατο μέσο για την επιδίωξη των σκοπών του εργοδότη, ο οποίος επιβάλλεται να επιλέξει μεταξύ περισσοτέρων και εξίσου αποτελεσματικών μέσων για την ικανοποίηση των επιδιωκόμενων με την καταγγελία σκοπών το λιγότερο επαχθές για τον εργαζόμενο (ΑΠ 279/1996 ΕλλΔνη 37,1082) και ειδικότερα εάν το παράπτωμα του μισθωτού μπορεί κατ' αντικειμενική κρίση να

αντιμετωπισθεί με τις προβλεπόμενες από τον κανονισμό εργασίας πειθαρχικές ποινές [ΑΠ 878/1992 ΔΕΝ 48, 1164, ΕφΑθ 4401/2006 ΔΕΕ 2007, 239) και δεν δικαιολογείται απόλυση του, όταν, ενόψει της άριστης, διαγωγής αυτού από την πρόσληψη του μέχρι τη διάπραξη του παραπτώματος συνιστά αντίδραση του εργοδότη δυσανάλογη με το συγκεκριμένο παράπτωμα (ΑΠ 1443/197) ΝοΒ 28,1045, ΕφΑθ 1851/19 83 ΕΕργΔ 1983,339), εκτός εάν αποδειχθεί ότι από υπαίτια συμπεριφορά του μισθωτού εξέλιπε το απαιτούμενο πνεύμα συνεργασίας (ΑΠ 643/1988 ΕΕργΔ 1989, 709, ΕφΑθ 6449/2002 δημοσιευμένη σε ΤΝΠ Νόμος), ενώ δεν είναι καταχρηστική η καταγγελία, χωρίς προηγούμενη τήρηση της προβλεπόμενης πειθαρχικής διαδικασίας από τον εργοδότη, διότι επιδιώκονται διαφορετικοί σκοποί με την πειθαρχική διαδικασία και την καταγγελία για σπουδαίο λόγο της εργασιακής σχέσης, αφού με την πρώτη και όταν προβλέπεται από τον κανονισμό η ποινή της οριστικής παύσεως επιδιώκεται η διασφάλιση της ομαλής λειτουργίας της επιχείρησεως, ενώ με τη δεύτερη απομακρύνεται ο εργαζόμενος του οποίου η εργασιακή σχέση δεν μπορεί να συνεχισθεί ως επαχθής για τον εργοδότη (ΟΛΑΠ 43/2002 ΕΕργΔ.2003, 220, ΑΠ 1117/2007 δημοσιευμένη σε ΤΝΠ Νομός ΑΠ 703/2006 Αρμ 2006, 1244, ΑΠ 112/2004 ΕΕργΔ 2004, 1495). Εάν συντρέχει περίπτωση η καταγγελία της σύμβασης εργασίας καθ' υπέρβαση του άρθρου 281 ΑΚ, τότε αυτή είναι άκυρη κατά τα άρθρα 174, 180 ΑΚ και ο μισθωτός μπορεί να απαιτήσει την υπό τους αυτούς όρους απασχόλησή του από τον εργοδότη (άρθρο 23 παρ. 2 Ν. 1264/1982), την καταβολή μισθών υπερημερίας, κατά τα άρθρα 349, 350 ΑΚ, μέχρι να καταγγείλει εγκύρως τη σύμβαση ή προσκαλέσει το μισθωτό να επαναλάβει την εργασία του (ΑΠ 1093/1993 ΔΕΝ 50, 57(5), και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης εφόσον η καταγγελία έγινε παράνομο και ύποπτα και υπό συνθήκες προσβολής της προσωπικότητας του κατά τα άρθρα 932, 57, 59 ΑΚ (ΑΠ 1540/2006 δημοσίευση σε ΤΝΠ Νόμος ΕφΑθ 5592/1999 ΕλλΔνη 2000, 1402), ενώ κατ' εφαρμογή της διατάξεως του άρθρου 69 παρ. 1 ΚΠολΔ ο εργαζόμενος μπορεί να ζητήσει να του επιδικασθούν μισθοί υπερημερίας και για το μετά την συζήτηση της αγωγής χρονικό διάστημα, αφού αυτοί δεν εξαρτώνται από την αντιπαροχή της εργασίας του την οποία ο εργοδότης απέκρουσε με την άκυρη καταγγελία της σύμβασης (ΑΠ 1710/2007 ΕΕργΔ 2008, 950, ΑΠ 752/2007 ΕλλΔνη 2007, 807, ΕφΑθ 6449/2002 δημοσιευμένη σε ΤΝΠ Νόμος). Όμως σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 656 εδ. β ΑΚ, ο εργοδότης έχει δικαίωμα, να αφαιρέσει από τους οφειλόμενους μισθούς υπερημερίας καθετί που ο μισθωτός ωφελήθηκε από τη ματαίωση της εργασίας ή την παροχή της αλλού, για να είναι δε ο σχετικός ισχυρισμός, που αποτελεί ένσταση του εργοδότη κατά της αγωγής του μισθωτού, ορισμένος, πρέπει να αναφέρονται οι συγκεκριμένες επαγγελματικές δραστηριότητες του μισθωτού και οι αμοιβές που εισέπραξε ο τελευταίος από τις δραστηριότητες αυτές (βλ. ΑΠ 1004/2004 ΔΕΝ 61, 185, ΑΠ 1093/2003 ΕΕργΔ 2004, 12, ΕφΔωδ 267/2007 δημοσιευμένη σε ΤΝΠ Νόμος).

Εν προκειμένω, η ενάγουσα, με την κρινόμενη αγωγή της, εκθέτει, ότι προσλήφθηκε από την εναγομένη αεροπορική εταιρεία στις 1-1-1989 με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, ως υπάλληλος γραφείου με καθήκοντα τις κρατήσεις θέσεων και την έκδοση εισιτηρίων, ενώ από το έτος 2000 η εναγομένη την απασχολούσε ως ανώτερη υπάλληλο στον τομέα των κρατήσεων εισιτηρίων. Οτι καθ' όλα τα έτη της απασχολήσεώς της στην εναγομένη εταιρεία, από την πρόσληψη της μέχρι και το έτος 2008, η αξιολόγηση της ως προς την απόδοσή της ως υπαλλήλου ήταν άριστη, λαμβάνοντας έτσι, ως αναγνώριση εκ μέρους της εναγομένης της ποιότητας της παρεχομένης εργασίας της, χρηματικό ποσό πλέον του μισθού της ως bonus, ενώ πλήθος ήταν και τα θετικά σχόλια που ελάμβανε για την εργασία

της τόσο η ίδια όσο και η εναγομένη από τους πελάτες της. Οτι από το θέρος του 2006 η εναγομένη, δω του Διευθυντή της στην Ελλάδα, προσπάθησε να επιτύχει την αλλαγή των κλιμάκων μισθοδοσίας και κυρίως να επιτύχει τη μείωση των αυξήσεων των μισθών του προσωπικού της, πρόταση στην οποία δεν συγκατατέθηκε τόσο η ίδια όσο και ο σύλλογος των υπαλλήλων όπου αυτή ήταν εγγεγραμμένη. Ότι στις 3-4-2009, κατόπιν διαπραγματεύσεων, η εναγομένη συνέταξε πρακτικό συμφωνίας με 16 υπαλλήλους της στο οποίο προβλέπονταν, ότι θα παραμείνουν αμετάβλητες οι αποδοχές των εργαζομένων της, για τη χρονική περίοδο από 1-4-2009 μέχρι και 31-3-2010, χωρίς υποχρέωση της εναγομένης για χορήγηση αναδρομικών αυξήσεων για την ανωτέρω περίοδο, μετά το πέρας αυτής και με αναγνώριση διακριτικής ευχέρειας του εκάστοτε διευθυντή της εναγομένης, για χορήγηση τυχόν αυξήσεων, από 1-4-2010. Ότι η ίδια ουδέποτε συμφώνησε στο ανωτέρω επαχθές για ης αποδοχές των υπαλλήλων της εναγομένης, μέτρο, γεγονός το οποίο οδήγησε την τελευταία στην επίδειξη εχθρικής και εκδικητικής συμπεριφοράς στο πρόσωπό της, η οποία εκδηλώθηκε με τις προσχηματικές και αναληθείς αγιάσεις, τόσο στην από 25-5-2009 επιστολή του Γενικού Διευθυντή της εναγομένης προς την ίδια, περί του ότι, δήθεν, δεν ήταν συνεπής, ως προς την τήρηση του ωραρίου εργασίας της και ότι πραγματοποιούσε πολλά προσωπικά τηλεφωνήματα με αποτέλεσμα να μην απαντά σε κλήσεις πελατών, όσο και στην από 18-6-2009 όμοια επιστολή, όπου κατηγορούνταν, αναληθώς για απαράδεκτη και αντιεπαγγελματική συμπεριφορά. Ότι, κατόπιν τούτων, η εναγομένη προέβη στις 18-6-2009 στην καταγγελία της σύμβασης εργασίας της η οποία όμως είναι, άκυρη ως καταχρηστική, καθόσον υπαγορεύθηκε από λόγους εχθρότητας και εκδίκησης στο πρόσωπο της επειδή αντιτάχθηκε στην ανωτέρω προτεινόμενη μισθολογική πολιτική της. Ότι, περαιτέρω, η από 18-6-2009 καταγγελία της σύμβασης εργασίας της τυγχάνει καταχρηστική, καθόσον η εναγομένη, κατά παράβαση της αρχής της αναλογικότητας, της επέβαλε την εσχάτη των ποινών, ήτοι την απόλυσή της και χωρίς να καταφύγει σε ηπιότερα μέτρα, παραβλέποντας δε το γεγονός ότι υπήρξε, μέχρι τότε, άριστη υπάλληλος. Ότι λόγω των περιστάσεων υπό τις οποίες έλαβε χώρα η ανωτέρω καταγγελία της σύμβασης εργασίας της, ετρώθη η προσωπικότητά της στο ευρύτερο οικογενειακό και κοινωνικό της περιβάλλον, καθώς οι αιτίσεις που αναφέρονται στο έγγραφο της καταγγελίας αφενός είναι αναληθείς και ανυπόστατες, αφετέρου προκάλεσαν σε βάρος της ιδιαίτερα υποτιμητικό και δυσάρεστα σχόλια στον επαγγελματικό της χώρο με αποτέλεσμα να υποστεί ηθική βλάβη, για την αποκατάσταση της οποίας πρέπει να της επιδικασθεί εύλογη χρηματική ικανοποίηση. Με βάση το ανωτέρω ιστορικό, μετά από νόμιμο περιορισμό του αιτήματος της αγωγής της και τροπής μέρους αυτού από καταψηφιστικό σε αναγνωριστικό, με δήλωση του πληρεξουσίου της δικηγόρου που καταχωρίσθηκε στα πρακτικά και με τις προτάσεις της (άρθρα 223 παρ. 1 και 295 παρ. 1 ΚΠολΔ), ζητεί: α) να αναγνωρισθεί η ακυρότητα της από 18-6-2009 καταγγελίας της σύμβασης εργασίας της, β) να υποχρεωθεί η εναγομένη να αποδέχεται τις υπηρεσίες τις και να της καταβάλει τις οφειλόμενες αποδοχές της στην ίδια θέση και με τα αυτά καθήκοντα, όπως και πριν την απόλυσή της, με την απειλή σε βάρος της χρηματικής ποινής 300 Ευρώ για κάθε ημέρα που αυτή θα αρνηθεί να την απασχολήσει, γ) να υποχρεωθεί η εναγομένη να της καταβάλει το συνολικό ποσό των 36.560,82 Ευρώ, για οφειλόμενες αποδοχές υπερημερίας για το χρονικό διάστημα από την άκυρη απόλυση της μέχρι και 30-4-2010 (ήτοι 11 μηνών, συμπεριλαμβανομένων επιδομάτων εορτών Χριστουγέννων 2009 και Πάσχα 2010), νομιμοτόκως και μέχρις εξοφλήσεως από τότε που κάθε επιμέρους αγωγική αξίωση κατέστη ληξιπρόθεσμη και απαιτητή άλλως από της επιδόσεως της ένδικης αγωγής της και δ) να ανά γνωρισθεί η υποχρέωση της

εναγομένης να της καταβάλει ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης το ποσό των 250.000 Ευρώ, νομιμοτόκως και μέχρις εξοφλήσεως από την επίδοση της ένδικης αγωγής. Τέλος ζητεί να κηρυχθεί η εκδοθησόμενη απόφαση προσωρινά εκτελεστή, ως προς τις καταψηφιστικές της διατάξεις και να επιβληθούν σε βάρος της εναγομένης τα δικαστικά της έξοδα. Με το περιεχόμενο αυτό, η αγωγή αρμοδίως φέρεται, καθ' ύλην και κατά τόπον, ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρα 7, 9, 10, 16 παρ. 2, 25 παρ. 2, 664 ΚΠολΔ), κατά την προκείμενη ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών (άρθρα 664-676 ΚΠολΔ) και είναι ορισμένη (άρθρο 216 ΚΠολΔ) και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 5, 7 του ν. 3198/1955, 648, 655, 656, 669, 180, 281, 341, 345, 346, 349, 350, 281, 57, 59, 914, 932 ΑΚ, 176, 191 αρ. 2, 69, 70, 907, 908, 946 ΚΠολΔ. Πρέπει, επομένως να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική βασιμότητα της δεδομένου ότι η ενάγουσα προσκομίζει μετ' επικλήσεως, για το καταψηφιστικό αντικείμενο της αγωγής της κατά το ποσό που αυτό υπέρ βαίνει το προβλεπόμενο επί εργατικών διαφορών ελάχιστο όρια απαλλαγής από την καταβολή τέλους δικαστικού ενσήμου (ήτοι για το ποσό των 12.000 Ευρώ, βλ. άρθρο 71 ΕισΝΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 6 παρ. 17 του ν. 2479/1997), τα υπ' αριθμ. 231999, 485796, 137482, 027605 σειρά Α' αγωγόσημα, με το επικολληθέντα επ' αυτών ένσημα υπέρ του ΤΠΔΑ και του Τ.Ν.. Σημειωτέον, επιπροσθέτως ότι η ένδικη αγωγή, αναφορικά με το αίτημα περί αναγνώρισεως της ακυρότητας της ένδικης καταγγελίας και με το συνεχόμενο προς αυτό, ουσιαστικού δικαίου αίτημα περί καταβολής μισθών υπερημερίας έχει ασκηθεί παραδεκτώς εντός της τρίμηνης αποσβεστικής προθεσμίας (άρθρο 280 ΑΚ) του άρθρου 6 παρ 1 του ν. 3198/1955, η οποία (αποσβεστική προθεσμία) ερευνάται αυτεπαγγέλτως από το παρόν Δικαστήριο (βλ. ΑΠ 98/2004 ΝοΒ 2004, 1273, ΑΠ 21/2004 ΕΕργΔ 2004, 610, ΕφΑθ 6886/2004 ΝοΒ 2005, 104, ΕφΑθ 1113/2002 ΕΛΛΔνη 2002, 809), καθόσον με επικαλούμενο από την ενάγουσα χρόνο καταγγελίας της σύμβασης εργασίας της την 18-6-2009, η αγωγή επιδόθηκε νόμιμη χ; στην εναγομένη της 16-9-2009, όπως προκύπτει από την προσκομιζόμενη υπ' αριθμόν 8018/16-9-2009 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Πειραιώς ...

Η εναγομένη εταιρεία με δήλωσή της στο ακροατήριο και με τις προτάσεις της αρνήθηκε αιτιολογημένα την ένδικη αγωγή και περαιτέρω προέβαλε την ένσταση καταχρηστικής άσκησης της επίδικης αξίωσης της ενάγουσας αναφορικά με την καταβολή σε αυτήν μισθών υπερημερίας για το λόγο ότι η τελευταία παρέβαινε συστηματικώς τις συμβατικές της υποχρεώσεις με σκοπό να την εξαναγκάσει να καταγγείλει την σύμβαση εργασίας της προκειμένου να ασπράδι υψηλή αποζημίωση απόλυσης, η οποία είναι νόμιμη, στηριζόμενη στη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα. Επίσης, προέβαλε την ένσταση εκπτώσεως από τους αιτούμενους από την ενάγουσα μισθούς υπερημερίας του ποσού των 6.480 Ευρώ, που αυτή αποκόμισε από την εργασία της σε άλλον εργοδότη και συγκεκριμένα στην εταιρεία με την επωνυμία "WORLDSPAN SERVICES LIMITED" (ένσταση εκπτώσεως των αλλαχού κερδηθέντων), η οποία, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στη νομική σκέψη, είναι ορισμένη και νόμιμη, στηριζόμενη στη διάταξη του άρθρου 656 εδ. β ΑΚ και πρέπει να ερευνηθεί ακολούθως ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Από τις ένορκες καταθέσεις στο ακροατήριο των μαρτύρων των διαδίκων, οι οποίες περιέχονται στα ταυτάρια πρακτικό, δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου, από το σύνολο των εγγράφων, που προσκομίζουν μετ' επικλήσεως οι διάδικοι (σύμφωνα με το άρθρα 106, 335, 339, 341, 432, 670 και 674 του ΚΠολΔ, τα οποία έχουν εφαρμογή και στην ειδική διαδικασία των

εργατικών διαφορών, βλ. σχετ. ΑΠ 1351/2003 ΕλλΔνη 2004, 1037, ΑΠ 1150/2003 ΕλλΔνη 2005, 405, ΑΠ 154/1992 ΕλλΔνη 1992, 814), τις υπ' αριθμ. 7106/22-10-2010, 7293/1-11-2010 και 7294/1-10-2010 ένορκες βεβαιώσεις ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών, οι οποίες λήφθηκαν νομίμως κατ' άρθρον 671 ΚΠολΔ, μετά από προ 24ώρου κλήτευση της ενάγουσας (βλ. προσκομιζόμενες με ημερομηνία 20-10-2010 κλήση της εναγομένης προς την ενάγουσα, σε συνδυασμό με την υπ' αριθμ. 11006Α/20-10-2010 έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών, ..., αποδείχτηκαν, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η ενάγουσα προσλήφθηκε από την εναγομένη αεροπορική εταιρεία, σης 1-1-1989, αρχικό με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου, η οποία από τις 23-1-1991 μετατράπηκε σε σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου, διεπόμενη από τους όρους αμοιβής και εργασίας της ΣΣΕ των Υπαλλήλων Αεροπορικών Εταιρειών, ως απλή υπάλληλος γραφείου κρατήσεων και έκδοσης εισιτηρίων, με αντικείμενο την εξυπηρέτηση μεμονωμένων επιβατών και γραφείων ταξιδίων για οργανωμένες εκδρομές, ενώ από την 1-7-2000 προήχθη στη θέση της υπεύθυνης εισιτηρίων και κρατήσεων. Εν συνεχεία και από τον Οκτώβριο του έτους 2008 της ανατέθηκαν από την εναγομένη τα καθήκοντα της εξυπηρέτησης μόνο των μεμονωμένων επιβατών, τόσο των προερχομένων στα γραφεία της εναγομένης όσο και εκείνων που καλούσαν μέσω τηλεφωνικής γραμμής. Η ενάγουσα προσέφερε τις ανωτέρω υπηρεσίες της στην εναγομένη μέχρι τις 18-6-2009, οπότε η τελευταία και κατήγγειλε, εγγράφως την σύμβαση εργασίας της καταβάλλοντος της παράλληλα τη νόμιμη αποζημίωση απολύσεως της εκ ποσού 73.821,30 Ευρώ. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι, καθόσον από το έτος 2006 άρχισε να γίνεται αντιληπτό, ότι τα γραφεία της εναγομένης στην Αθήνα, παρουσίαζαν έντονο οικονομικό πρόβλημα, λόγω μείωσης του εύρους των πωλήσεων, με αποτέλεσμα να κινδυνεύουν οι θέσεις εργασίας των εργαζομένων σε αυτά, άρχισαν από το έτος 2008 διαπραγματεύσεις μεταξύ του Γενικού Διευθυντή της εναγομένης και του πλέον αντιπροσωπευτικού Σωματείου των εργαζομένων σε αυτήν «British Airways Union», στο οποίο ανήκε και η ενάγουσα (μαζί με δέκα άλλους από τους συνολικά δεκαέξι υπαλλήλους της εναγομένης πέντε από τους οποίους ανήκαν στον «Σύλλογο Εναέριων Μεταφορών»), που αφορούσαν τόσο την αλλαγή των μισθολογικών κλιμάκων, βάσει του οποίου αμείβονταν το προσωπικό της εναγομένης όσο και τη διαμόρφωση της ετήσιας αύξησης του μισθού, η οποία βάσει σχετικής πρόβλεψης στην ΣΣΕ των Ξένων Αεροπορικών Εταιρειών 2008-2009, είχε καθοριστεί στο τόσο των 22,72 Ευρώ. Στις διαπραγματεύσεις αυτές παρουσιάζονταν οι προτάσεις από την πλευρά της εναγομένης και οι αντιπροτάσεις του ανωτέρω Σωματείου προκειμένου να υπάρξουν οι λιγότερες δυνατές απώλειες για τους εργαζομένους με την ενημέρωση πάντα από το Σωματείο όλων των εργαζομένων της εναγομένης. Τελικώς υπεγράφη μεταξύ της εναγομένης, του πρωτοβάθμιου Σωματείου «British Airways Union» και των δεκαέξι εργαζομένων της εναγομένης μεταξύ των οποίων και η ενάγουσα, το από 3-4-2009 πρακτικό συμφωνίας, στο προοίμιο του οποίου γινόταν δεκτό, ότι υπάρχει από τα μέρη επίγνωση της οικονομικής κρίσης που έχει επηρεάσει την εναγομένη εταιρεία και ότι οι εργαζόμενοι της και το ανωτέρω Σωματείο, ενόψει της αντιμετώπισης της παραπάνω κρίσης, αναγνωρίζουν ότι πρέπει να συνεργαστούν με αυτήν με βάση την καλή πίστη και να προσφέρουν κάθε δυνατή βοήθεια για ξεπεραστούν τα υπάρχοντα προβλήματα. Βάσει, δε του συμφωνητικού αυτού, προκειμένου να αντιμετωπιστεί η υφιστάμενη κατάσταση, τα ανωτέρω συμβαλλόμενα μέρη συμφώνησαν ότι, για την περίοδο ισχύος του, ήτοι από την 1-4-2009 έως και 31-3-2010, οι αποδοχές των συμβαλλομένων εργαζομένων της εναγομένης θα παραμείνουν αμετάβλητες και μόνο κατ' εξαίρεση θα καταβληθεί στους εργαζομένους το

τυχόν οικογενειακό επίδομα ή / και πρόσθετο επίδομα τριετιών του οποίου θα καταστούν δικαιούχοι κατά τη διάρκεια της περιόδου ισχύος, σύμφωνα με τους όρους και τις προϋποθέσεις της ΣΣΕ των Ξένων Αεροπορικών Εταιρειών και ότι μετά το πέρας της περιόδου ισχύος του η εναγομένη δεν υποχρεούταν να χορηγήσει καμία αύξηση αναδρομικά (ήτοι για την περίοδο ισχύος αυτού). Συνεπώς, τυγχάνει απορριπτέος, ως ουσιαστικά αβάσιμος, ο αγωγικός ισχυρισμός της ενάγουσας, ότι αρνήθηκε και δεν συμφώνησε στην αναγκαιότητα της λήψης για όλους τους εργαζομένους της εναγομένης της απόφασης να παραμείνουν αμετάβλητες για την ανωτέρω χρονική περίοδο οι μισθοί, καθόσον όπως προεκτέθηκε όλα τα συμβαλλόμενα μέρη, μεταξύ αυτών και η ενάγουσα, συμφώνησαν κατά την υπογραφή του, ότι η εναγομένη αντιμετώπιζε οικονομικό πρόβλημα ενόψει της οικονομικής κρίσης και των δυσκολιών του κλάδου των αεροπορικών μεταφορών. Αντιθέτως, αποδείχθηκε, ότι η ενάγουσα υπέγραψε το ανωτέρω πρακτικό συμφωνίας (βλ. προσκομιζόμενο πρακτικό με την υπογραφή της υπό τον αριθμό 7, καθώς και την προσκομιζόμενη υπ' αριθμ. 7293/2010 ένορκη βεβαίωση της μάρτυρος της εναγομένης), το οποίο άλλωστε και όριζε ρητά, ότι δεν πρόκειται να ισχύσει και καθίσταται άκυρο αν δεν υπογραφεί από το Σωματείο και όλους τους εργαζομένους ης εναγομένης. Ακολούθως, αποδείχθηκε, ότι η ενάγουσα έλαβε την, με ημερομηνία 25-5-2009, επιστολή του Γενικού Διευθυντή της εναγομένης στην Ελλάδα, Wong Kel Vin, με την οποία της γίνονταν συσταθείς για μη προσήκουσα εκπλήρωση των συμβατικών της υποχρεώσεων, καθόσον, κατά τα αναφερόμενα ειδικότερα στην ανωτέρω επιστολή, αργούσε συστηματικά να προσέλθει στην εργασία της στις 9 π.μ., χρησιμοποιούσε τις τηλεφωνική γραμμές της εναγομένης για να πραγματοποιεί προσωπικές της κλήσεις και δη όχι αναγκαίες κατά την ώρα της εργασίας της καθώς και (χρησιμοποιούσε) το διαδίκτυο, όπου πραγματοποιούσε επισχέσεις σε ιστοσελίδες άσχετες με την εργασία της, όπως ιστοσελίδες για κοινωνική δικτύωση και ιστοσελίδες συνομιλίας για συναντήσεις ανθρώπων, γεγονός το οποίο, όπως αναφέρονταν στην επιστολή, έγινε αντιληπτό παρουσία του Γενικού Διευθυντή και του Διευθυντή Πωλήσεων της εναγομένης, στις 29-4-2009, οπότε και καταλήφθηκε από αυτούς να επισκέπτεται ιστοσελίδα στο facebook, με την παράλληλη γνωστοποίηση στην επιστολή, ότι εάν η ενάγουσα συνεχίσει την ίδια αντισυμβατική συμπεριφορά, η εναγομένη δεν θα έχει άλλη επιλογή από το να προβεί στη λήξη της σύμβασης εργασίας της χωρίς καμία περαιτέρω προειδοποίηση. Σε απάντηση της ανωτέρω επιστολής η ενάγουσα απέστειλε στον ως άνω Γενικό Διευθυντή της εναγομένης στις 4-6-2009, ηλεκτρονική επιστολή, στην οποία αρνούσαν τα όσα αυτός της καταλόγιζε, αναφέροντας μεταξύ άλλων, ότι ποτέ δεν υπήρξαν παράπονα από προηγούμενους Γενικούς Διευθυντές, για την εργασία της αλλά τουναντίον την συνέχαιραν για τον επαγγελματισμό της και ότι επιπρόσθετα καμία από τις πράξεις της δεν είναι διαφορετική από αυτές των συναδέλφων της, εντούτοις επιλεκτικά απειλείται η ίδιο και προσβάλλεται βαθύτατα μετά από 20 χρόνια άψογης παροχής υπηρεσιών, καταλήγοντας στα εξής: «Σε περίπτωση που δεν λάβω μια γραπτή απολογία, εντός 10 ημερών από σήμερα, για την προσβλητική, ντροπιαστική, συκοφαντική και υπερβολική επιστολή σας, δεν μου μένει άλλη επιλογή από το να την εκλάβω ως μια πράξη εκδίκησης εναντίον της νόμιμης αντίδρασής μου πρόσφατες προθέσεις σας να παραβιάσετε το CLA στο όνομα της τρέχουσας παγκόσμιας κρίσης και επίσης εναντίον της έννομης προσπάθειας μου να προστατεύσω την απώλεια της εργασιακής μου ασφάλισης». Κατόπιν δε της ανωτέρω επιστολής της ενάγουσας, η εναγομένη της απέστειλε την από 18-6-2009 επιστολή της, με την οποία την ενημέρωνε, ότι, εκλαμβάνοντας τα αναφερόμενα στην ως άνω Επιστολή της ως συνεχιζόμενη εκ μέρους της αντισυμβατική συμπεριφορά που είναι επιζήμια για τα συμφέροντά της ως εταιρεία, θα προχωρήσει στη

νόμιμη λήξη της σύμβασης εργασίας της γεγονός το οποίο και έπραξε (η εναγομένη), στις 18-6-2009, ως ήδη προεκτέθηκε. Όπως δε, αποδείχθηκε, η ενάγουσα από το έτος 2008 άρχισε να μην εκπληρώνει προσηκόντως π εργασιακά της καθήκοντα, καθόσον αργούσε όντως να προσέλθει στην εργασία της η οποία ξεκινούσε στις 9 π.μ., γεγονός το οποίο επιβεβαιώνεται από τον εξετασθέντα ενόρκως στο ακροατήριο μάρτυρα της εναγομένης και Διευθυντή Πωλήσεων αυτής ... και από τις μάρτυρες και συναδέλφους της ενάγουσας ... και ..., στις προσκομισμένες υπ' αριθμ. 7294/2010 και 7106/2010 αντίστοιχες ένορκες βεβαιώσεις τους παρότι ήδη από το έτος 2007, η εναγομένη είχε επιστήσει την προσοχή στους υπαλλήλους της να προσέρχονται άπαντες στην εργασία τους στις 9.00 π.μ. και να «κτυπούν» την κάρτα εργασίας τους (βλ. προσκομιζόμενα με ημερομηνίες 26-11-2007/27-6-2008 και 7-11-2008 ηλεκτρονικά μηνύματα). Σημειωτέον δε, ότι όπως προκύπτει από τις προσκομιζόμενες από την εναγομένη καταστάσεις προσέλευσης η ενάγουσα, σε σχέση με τις συναδέλφους της ... και ..., ήταν εκείνη που παρουσίαζε τη μεγαλύτερη συνολικά καθυστέρηση κατά την προσέλευση στην εργασία της Περαιτέρω, η ενάγουσα κατά τις ώρες εργασίας της ελάμβανε συχνά προσωπικές κλήσεις συγγενών και φίλων της, τους οποίους εν συνεχεία καλούσε στα τηλέφωνα τους χρησιμοποιώντας τις τηλεφωνικές γραμμές της εναγομένης γεγονός το οποίο δημιουργούσε πρόβλημα στην εξυπηρέτηση των πελατών της (βλ. υπ' αριθμ. 7294/2010 ένορκη βεβαίωση της ανωτέρω μάρτυρος, ...). Επίσης, παρότι η εναγομένη είχε αποστείλει ήδη από τις 16-12-2008, γενικό ηλεκτρονικό μήνυμα, με το οποίο απαγόρευε στο προσωπικό της να επισκέπτεται ιστοσελίδες κοινωνικής δικτύωσης, όπως το facebook, ήτοι ιστοσελίδες με περιεχόμενο άσχετο με την εργασία του, η ενάγουσα, όπως καταθέτει στην ανωτέρω ένορκη βεβαίωσή της, η μάρτυρας της εναγομένης ..., καθημερινά κατά τη διάρκεια της εργασίας της επισκέπτονταν την ανωτέρω ιστοσελίδα, προκειμένου να διάβασα και να γράψει σχόλια, ενώ αρκετές φορές, όταν την καλούσαν πελάτες να να προβούν σε κράτηση εισιτηρίων, τους απαντούσε ότι το σύστημα κρατήσεων δεν λειτουργεί και τους ζητούσε να ξανακαλέσουν αργότερα, προκειμένου να έχει περισσότερο χρόνο για να αμοληθεί με την περιήγηση στο facebook. Μάλιστα, αποδείχθηκε, ότι η ενάγουσα, όντως κατελήφθη, στις 29-4-2009, από το Γενικό Διευθυντή της εναγομένης και τον Διευθυντή Πωλήσεων αυτής και εξετασθέντα στο ακροατήριο ως άνω μάρτυρά της, κατά την ώρα της εργασίας της, να έχει επισκεφθεί την παραπάνω ιστοσελίδα κοινωνικής διαδικτύωσης, γεγονός το οποίο αναφέρεται στην ως άνω από 25-5-2009 επιστολή της εναγομένης προς την ενάγουσα (βλ. επίσης προς τούτο και την υπ' αριθμ. 7294/2010 ένορκη βεβαίωση της μάρτυρος και παρούσας επίσης στο ανωτέρω περιστατικό, ...). Με βάση, επομένως, όλα τα ανωτέρω αποδειχθέντα, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι, όπως ήδη προεκτέθηκε, η ενάγουσα συμφώνησε στην υπογραφή του από 3-4-2009 πρακτικού συμφωνίας, χωρίς να αποδειχθεί, ότι επέδειξε κάποια ιδιαίτερη και εκτεταμένη αντίδραση σε σχέση με τους λοιπούς εργαζομένους συναδέλφους της, ως προς το πάγωμα των αυξήσεων των αποδοχών του προσωπικού της εναγομένης, που συμφωνήθηκε με το ανώτεροι πρακτικό, η από 18-6-2009 έγγραφη καταγγελία της σύμβασης εργασίας της ενάγουσας δεν έλαβε χώρα καταχρηστικά και δη για τους επικαλούμενοι με την ένδικη αγωγή της λόγους εχθρότητας και εκδίκησης της εναγομένης στο πρόσωπό της, να την άσκηση νομίμων εργασιακών της δικαιωμάτων, αλλά, αντιθέτως, έλαβε χώρα νομίμως και στα πλαίσια του καλώς νοούμενου συμφέροντος της εναγομένης εργοδότης της καθόσον το πραγματικό κίνητρο της τελευταίας ήταν η πλημμελής και μη προσήκουσα άσκηση των συμβατικών υποχρεώσεων της ενάγουσας η οποία και δημιουργούσε προβλήματα στην ομαλή και αποδοτική άσκηση της εργασίας της και στις ανάγκες της επιχείρησης της εναγομένης και

επέφερε, ακολούθως, κλονισμό της εμπιστοσύνης της εναγομένης στο πρόσωπο της. Για το γεγονός δε, ότι η ενάγουσα προσπάθησε να αποδώσει την αιτία της απόλυσής της από την εναγομένη στην ισχυριζόμενη αλλά μη αποδειχθείσα εναντίωσή της στο ανωτέρω πρακτικό (το οποίο άλλωστε συμφωνήθηκε κατόπιν προηγηθεισών διαπραγματεύσεων) και όχι στην πραγματική αιτία, που ήταν η αποδειχθείσα ως άνω πλημμελής άσκηση των εργασιακών της καθηκόντων, έχει βαρύνουσα σημασία, το ότι η ίδια, στις 4-6-2009, ημερομηνία κατά την οποία απέστειλε την ως άνω ηλεκτρονική της επιστολή στον Γενικό Διευθυντή της εναγομένης (στην οποία και ανέφερε ότι θεωρούσε την προηγηθείσα επιστολή που έλαβε από αυτόν ως πράξη εκδίκησης εναντίον της νόμιμης αντίδρασης της στο πάγωμα των αυξήσεων των αποδοχών του προσωπικού της εναγομένης διεγγραφή από τη δύναμη του Σωματείου «British Airways Union», στο οποίο μέχρι τότε ανήκε και εγγράφηκε στον «Σύλλογο Εναέριων Μεταφορών, κάτι το οποίο όμως εάν όντως είχε αντιδράσει στην ανωτέρω συμφώνα, που επιτεύχθηκε με το ανωτέρω Σωματείο, θα είχε πράξει, ήδη από τις 3-4-2009 (ημερομηνία υπογραφής του σχετικού πρακτικού) και όχι μετά τη λήψη της σχετικής επιστολής, όπου της γίνονταν συστάσεις για την εργασιακή της συμπεριφορά. Εξάλλου, απορριπτέος, ως ουσιαστικά αβάσιμος, τυγχάνει και ο ισχυρισμός της ενάγουσας περί καταχρηστικότητας της καταγγελίας της σύμβασης εργασίας της, λόγω αντίθεσης αυτής (καταγγελίας) στην αρχή της αναλογικότητας, ενόψει της άριστης διαγωγής της από την πρόσληψή της καθόσον, ενόψει και του περιεχομένου των ανωτέρω επιστολών που ανταλλάχθηκαν μεταξύ των διαδίκων, αποδείχθηκε ότι εξέλιπε, από υπαιτιότητα της ενάγουσας, το απαιτούμενο πνεύμα συνεργασίας ώστε να μην μπορούσε να αξιωθεί από την εναγομένη, υπό τις ανωτέρω συνθήκες έλλειψης αμοιβαίας συνεργασίας, να συνέχισα να απασχολεί την ενάγουσα. Ενώ, επίσης απορριπτέος τυγχάνει και ο ισχυρισμός της ενάγουσας ότι η καταγγελία της σύμβασης εργασίας της είναι άκυρη ως καταχρηστική, καθόσον δεν τηρήθηκε η προβλεπόμενη πειθαρχική διαδικασία από την εναγομένη - εργοδότη της διότι, όπως προεκτέθηκε στη νομική σκέψη της παρούσας, με την πειθαρχική διαδικασία επιδιώκονται διαφορετικοί σκοποί σε σχέση με την καταγγελία για σπουδαίο λόγο της εργασιακής σχέσης αφού με την πρώτη και όταν προβλέπεται από τον κανονισμό η ποινή της οριστικής παύσεως επιδιώκεται η διασφάλιση της ομαλής λειτουργίας της επιχειρήσεως, ενώ με τη δεύτερη απομακρύνεται ο εργαζόμενος του οποίου η εργασιακή σχέση δεν μπορεί να συνεχισθεί ως επαχθής για τον εργοδότη, εν προκειμένω δε, όπως προεκτέθηκε, εξέλιπε οποιοδήποτε πνεύμα συνεργασίας μεταξύ των διαδίκων, ώστε να μπορεί με την επιβολή πειθαρχικού μέτρου (το οποίο, άλλωστε δεν εξειδικεύει η ενάγουσα στην υπό κρίσιν αγωγή της), να συνεχιστεί η μεταξύ τους εργασιακή σχέση. Κατ' ακολουθίαν, επομένως των ανωτέρω, καθόσον δεν αποδείχθηκε, ότι η από 18-6-2009 καταγγελία της σύμβασης εργασίας της ενάγουσας έλαβε χώρα κατά κατάχρηση δικαιώματος της εναγομένης αλλά, αντιθέτως αποδείχθηκε η ύπαρξη σπουδαίου λόγου στο πρόσωπο της τελευταίας για την ανωτέρω καταγγελία, τυγχάνει απορριπτέα, ως ουσιαστικά αβάσιμη, η ένδικη αγωγή στο σύνολό της (ήτοι τόσο αναφορικά με τα αιτήματά της που συνδέονται με την αναγνώριση της ακυρότητας της από 18-6-2009 καταγγελίας όσο και με το αίτημα της περί επιδίκασης στην ενάγουσα χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης συνεπεία της προσβολής της προσωπικότητάς της). Τέλος τα δικαστικά έξοδα της εναγομένης πρέπει να επιβληθούν, κατόπιν σχετικού αιτήματός της σε βάρος της ενάγουσας λόγω της ήττας της τελευταίας (άρθρα 176, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ) κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Απορρίπτει την αγωγή.

Επιβάλλει σε βάρος της ενάγουσας το δικαστικά έξοδα της εναγομένης το ύψος των οποίων ορίζει στο ποσό των πέντε χιλιάδων επτακοσίων (5.700) Ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στο ακροατήριό του, σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση, στην Αθήνα, στις 11-1-2011.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ